

Midnattsropet

Nr 3 • Årg. 20 • Pris 3:—

Maranata • Du vår Herre kom!

GÄRDS- HYTTAN

**Storfamiljen
presenterar
sig**

Bengt berättar:

**Först när jag
blev arbetslös
förstod jag
storfamiljens
betydelse**

ARNE IMSEN

**Mot en ny
församlings-
ordning**

**Sommar-
konferensen
12—20 juli**

Foto: Göran Pettersson

Foto: Hans Brynte

Nu slår Gärdshyttan upp portarna för sommarkonferensen!

— Men först några ombyggnationer —

INFÖR SOMMARKONFERENSEN — på GÄRDSHYTTAN

Äntligen! Efter några månaders intensiva förhandlingar och flertal arrangemang stod vi i det f d Birgittahemmet, Gärdshyttan med nycklarna i vår hand. Detta skedde den 8 november förra året. Sedan dess har fyra familjer och ungdomar på drygt tjugio personer tillsammans flyttat in. Du möter dom på annan plats i detta nummer av Midnattsropet.

Under den tid som gått efter övertagandet har den huvudsakliga sysselsättningen varit pepparkaksförsäljning för att klara mat- och driftskostnaderna, samtidigt som vi har börjat göra iordning boningsrummen och uthyrningsrummen på Pilgrimshem. Pilgrimshem med sina 12 dubbelrum skall stå klart omedelbart efter påskhelgen. Tillverkningen av träskor kommer igång under våren med de maskiner som inköpts och placerats i nedre våningen i huvudbyggnaden.

Det som tycktes för flera myndigheter vara ett stort problem har lösts för oss på ett underbart sätt. Detta genom ett snabbt handlande från Askersunds kommun och länsstyrelsen i Örebro så att avloppsanläggningen är inkopplad och klar i mitten av april.

Redan nu, medan snön ännu ligger kvar, planerar och arbetar vi med sommarkonferensen här på Gärdshyttan. Det är just som konferensplats för Maranatafolket Gärdshyttan först och främst skall fungera. En plats att komma tillsammans på för studium och undervisning, större och mindre samlingar, men också för avkoppling och rekreation.

För att klara de nuvarande omkostnaderna arbetar vi med det som nämnts här ovan. Dessutom är en vävkammare inredd på 1:a våningen för hemslöjd m m. Under våren och sommaren börjar vi med trädgårdsodling och djurskötsel. Nu består inte livet här på Gärdshyttan av bara arbete, utan i samband med de praktiska sysslorna finns hela tiden det andliga engagemanget. Tidningen Midnattsropet är en enorm tillgång i evangelisationen runt om i städer och byar. De platser som vi satsar mest på är Askersund och Motala, inklusive bygden runt omkring. Gärdshyttan skall vara och vill vara ett evangelisationscenter.

Men för att vi alla tillsammans skall kunna genomföra sommarkonferens på Gärdshyttan behövs att VI REDAN NU gör en insats för att klara ombyggnads-, ränte-, kapital- och driftskostnaderna. Vissa ombyggnader såsom kök med ekonomiutrymmen och matsalar, brandsäkerhetsmässiga arbeten av trapphus, vindsvåning m m **måste** vara klara innan konferensen börjar.

Den beredvillighet och det offersinne som Maranatafolket och MR:s läsare har visat under de gångna åren tror jag ännu en gång skall visa sig. **För utan er hjälp och Herrens välsignelse arbetar vi fåfängt.** Det behov som nu föreligger är på cirka etthundratusen kronor. Det låter kanske väldigt mycket, men jag är övertygad om att om vi **hjälpas åt allesammans är det ingen omöjlighet.** Vi önskar alla Guds rika och nådefulla välsignelse!

Planera också du redan nu för sommarkonferensen på Gärdshyttan som i år blir under tiden den 12—20 juli.

Bed till Gud för alla som skall medverka på något sätt, och förbered dig själv i bön och tacksägelse.

Värma fridshälsningar med 1 Kor. 16:9
Gunno Andersson

GUNNO ANDERSSON kommer framöver att leda arbetet i det nya evangelisationscentret i Gärdshyttan. Efter tio år i Maranataförsamlingens tjänst i Stockholm som Ordets förkunnare och arbetsledare flyttar Gunno och hans fru Monica till Närke för att närmast ta itu med förberedelserna för sommarkonferensen 1980. Här bredvid har Gunno lämnat oss den första hälsningen från Gärdshyttan.

I detta nummer

☐ I det här numret av Midnattsropet får vi speciellt träffa de nya invånarna på Gärdshyttans gård. Det är dessa vänner som till sommaren skall bereda plats åt oss under kommande sommarkonferens. Vi får på annan plats i tidningen läsa deras gripande vittnesbörd om Guds ledning och trofasthet.

Det är verkligen ett stort under som skett i deras liv, då de efter moget övervägande beslut flytta in i Gärdshyttan. Ingen av familjerna har tidigare bott under liknande förhållanden. Det som nu håller dem samman är framför allt behovet av att bättre nå ut med evangelium i ett radikalt förkroppsligande av bibelns nya lära.

Låt oss innesluta dem allesammans i våra förböner och låt oss också stödja dem i deras arbete genom att dela med oss av våra medel.

Allt blir fullständigt nytt!

Text: Ulla Näsholm

☐ Vet du vem Kristus är? Den kunskap människor har om honom är väldigt skiftande. En filosof, religionsstiftare eller lärare. En upprorsmakare. Omdömena är många och något av detta är väl vad människor i allmänhet tänker när de hör om Jesus.

Reaktionerna inför honom är också väldigt olika. Också när Jesus kom till jorden och när han levde bland människorna, kom dem till mötes med sitt budskap och sitt liv, bemöttes han olika. Några blev glada därför att de i honom såg en uppfyllelse av vad Gud hade lovat sitt folk. De förstod att han var den Frälsare och befriare som Gud hade utlovat. Andra reagerade på motsatt sätt och ville med lagens hjälp röja Jesus ur vägen.

☐ Inget annat alternativ

— *Herre till vem skulle vi gå?* Orden var Petrus och riktades till Jesus. Petrus och de andra lärjungarna hade lämnat allt och därför kunde de säga: Till vem skulle vi gå? Andra hade lämnat Jesus, funnit andra ideal och andra lösningar på sin livssituation. För lärjungarna fanns inget alternativ.

— *Du har det eviga livets ord och vi tro och förstå att du är Guds son...*

Det är vad jag vill förmedla till dig, käre läsare. Min uppfattning om de

kristna, vem Jesus var, vilken betydelse han har haft i historien osv, osv, det var sådant som jag fick lämna när jag i Jesus mötte det eviga livets ord. Alla de fördomar och förbehåll jag haft när det gällde bibeln och vad som står i den måste vika när jag i Herren Jesus mötte en kraft som kunde förvandla och rena; föda på nytt.

☐ Du måste födas på nytt!

— *Du måste födas på nytt.* Det sa Jesus till en lärd teolog som undrade vem Jesus egentligen var. Han hade förstätt att han måste vara något förmer än andra lärare, men att liksom bara radera ut det gamla som ändå satt såna spår i personligheten — födas på nytt — var det verkligen möjligt? Han kunde inte förstå det därför att han med sin kunskap fann det svårt att fatta Jesu ord.

Till en annan människa — en kvinna som kom för att hämta vatten — sa Jesus: *Jag är det levande vattnet, den som kommer till mig han skall aldrig någonsin törsta.*

När Jesus talat med kvinnan förstod hon vad Jesus menade och vem han var. Hon fick verkligen uppleva frigörelse och frälsning. Utan att planera eller tänka sig för lämnade hon

vad hon hade för händer, vattenkrukan och ärendet vid brunnen för att rusa iväg och ropa ut detta fantastiska att hon hade mött Jesus, en naturlig följd av vad som hänt i hennes liv och ett utflöde av hennes inneboende nya liv.

☐ Försoning och rening

Jesus kom ju människorna tillmötes på ett enkelt och verkligt sätt. I deras vardag med alla bekymmer och problem grep Jesus in och gjorde något nytt.

En man, inte särskilt välsedd, ville möta Jesus men visste inte riktigt hur han skulle bära sig åt. Men Jesus kallade på honom därför att han visste hur mannen brottades med frågorna om Gud och sitt behov av försoning och rening. Mannen hette Sackeus och vi läser i bibeln om hur frälsningen gjorde honom till en ny människa med helt nya värderingar och ett nytt tänkesätt.

För det är vad som händer med den människa som får möta Jesus. Allt blir nytt och annorlunda. Nu är bara frågan? Hur skall du göra med detta erbjudande om frälsning som du möter från Jesus Kristus?

Idag är frälsningens dag och NU kan du bli frälst.

”Ty var och en som åkallar Herrens namn, han skall varda frälst...”
Rom 10:13

Arne Imsen

Mot en ny församlingsordning

Del II

Den som väntar Jesus Kristus tillbaka måste överge ett självupptaget och materialistiskt liv. Det räcker inte med att gå två gånger till möteslokalen på söndagen, träffas, sjunga, bedja och sedan skiljas åt för att stanna borta ifrån varandra långa perioder. Vi måste leva nära varandra i ett gemensamt ansvarstagande för varandra. Som en naturlig konsekvens kommer den oerhörda storfamiljstanken.

Jag ser inte storfamiljen som en bibelfråga i den meningen att jag i bibeln söker efter förebilder. Lika lite som det står att vi skall bo i villor eller i stora hyreskaserner, finns det något speciellt ställe i bibeln om hur man skall bo. Bibeln överlämnar åt alla kristna i alla tider att handla förnuftigt. Vad bibeln däremot sätter upp som ideal är att alla skall odla gemenskapen och ta del i de heligas behov.

Det är självklart att man i varje tid och på varje plats utvecklar ett eget livsmönster. Det finns ett jerusalemsmönster, som är tydligt beskrivet i Apostlagärningarna. Det finns ett Rom-mönster, katakombkristendomen, som vi kan lära känna av historien. Av olika orsaker tvingades de kristna gå under jorden. De vägrade skicka barnen till de statliga skolorna. De vägrade den statliga tjänst, som de var pliktiga att fullgöra. De ställde sig skeptiska och avvisande till de skattepälågor, som kom från ett alltmer totalitär samhälle och en enväldig kejsare. Jesus hade visserligen sagt att de skulle ge kejsaren vad kejsaren tillhörde, men det var sagt som en markering av gränsen mellan det som tillhörde kejsaren och det som tillhörde Gud.

Handlar om en kulturkonflikt

Jesus sade inte: "Giv kejsaren vad kejsaren begär..." utan "...vad kejsaren tillhör..." Det fanns en skarpt markerad gräns mellan kejsarens område och Guds område. Det hade man klart för sig i urkristen tid och därför hamnade man i svåra konflikter på olika plan. Man kan tala om en kulturkonflikt. Det var också en social konflikt, eftersom de kristna vägrade vara med i de intresseföreningar, som fanns i samhället, gillena, ordnarna och templen. Hade de blivit döpta till Kristus och offentligt bekänt att Jesus var Herre, var de placerade utanför all förenings- och organisationsverksamhet. De vägrade också acceptera samhällets utbildningskrav liksom samhällets skattekrav.

När de genom sin tro hamnade på kollisionkurs med det etablerade samhället, ledde det i sin tur till att de blev lovliga vilbrädd. Jagade, fredlösa och hemlösa drevs de så småningom under jorden. De hävdade Guds rike med sådan kraft att allt annat fick underordna sig detta rikets intressen. De kristna erkände endast en konung, och det var Jesus Kristus. Därmed blev de alltmer djärva och frimodiga i sin tro och vann allt större segrar. Den som kom i beröring med deras lära och tro, hade konsekvent att räkna med förlusten av allt det världens lockade med.

Avfällig kyrklighet

Vad vi kan lära av det förgångna är att tron måste sätta djupa spår. Skall vi komma ut ur de allianser, föreningar, block och intressen, som vi letts in i av en avfällig och maktgalen kyrka och av en lika maktgalen och avfällig frikyrklighet, så har vi inget

annat att göra än att gå tillbaka till den punkt där avvikelsen skedde och ta upp kampen från början igen. Vi kan inte räkna med att komma lindrigare undan än de första kristna.

Skall vi ta upp kampen måste vi börja med barnen. Vi kan inte acceptera som väckelsekristna att ett pluralistiskt samhälle skall få indoktrinera våra barn med sina religioner och sitt mångguder. Det är en omöjlighet. Vi kan inte acceptera att våra barn bearbetas av modern livsfilosofi, biologi, sociologi och vad det vara må. Vi anser det vara vår självklara plikt och förmån att själva ta ansvaret för barnens fostran. Vi kan inte acceptera utbildningssamhällets dressyr, konkurrens och teknik. Därför är vi redo att utmönstra allt det vi kan kalla för utbildning, men i stället verka för att barnen får något vi skulle kunna kalla för allmän bildning.

Jesus Kristus är unik

Hos oss får inga konkurrerande eller rivaliserande idéer plats, därför att för oss är utgångspunkten en levande tro på Gud. Det finns ingenting som kan jämföras med den kristna tron. Vi kan inte acceptera att vår Frälsare Jesus Kristus jämföres med andra religionsstiftare, så att han placeras i nivå med en Buddha, en Muhammed, en Konfucius eller någonting annat i den vägen. Vi säger att kristendomen har det alla andra religioner saknar, och därför måste kristendomen bli unik.

Kristendomen har Kristus och Kristus lever. Han lever idag i församlingen och i de troendes liv och är därför ojämförlig. Vi accepterar därför inte det som kallas för objektiv undervisning. Ja, den existerar över huvud taget inte. I stället för kristendomsundervisning har barnens sinnen utsatts för en metodisk bearbetning, som så småningom lett till att barnen börjat förkroppsliga lärarnas mer eller mindre sofistikerade livsåskådning. Det accepterar vi som kristna inte. I och med det är vi redan på kollisionkurs med alla idag godkända metoder för barnuppföstran.

Regelrätt falsarium

Vi kan heller inte acceptera att föräldrarätten successivt reduceras så att hemmen ersätts av ett antal fadderinstitutioner med en mängd experter i spetsen. Det finns verkligen inte så få experter. De skall undervisa i biologi, socialism och beteendevetenskap. Beteendevetenskapen är egentligen det mest sjuka som det moderna samhället skapat. Deras mystiska metoder är ofta regelrätt falsarium, som skapar ohyggliga möjligheter att bryta sönder människans personlighet. Det kan ske med kemiska preparat, gifter, hypnoser och besvärjelser. Med det som kallas sensitiv träning bryter man ner personligheten för att bygga upp en annan personlighet, som bättre passar in i utbildningssamhället,

karriärsamhället och välståndssamhället. Det är detta vi i Herren Jesu Kristi namn går emot och förklarar att det är människofientligt och sataniskt. Vi har ingen som helst anledning att acceptera det.

Det här innebär i realiteten att vi också säger nej till alla modafilosofier som kommer och går och alla modeparagrafer som kommer till allt eftersom det är opportunt hos våra politiker och ledare att verka progressiva och framåtsträvande inför andra nationer.

Behovet hos människor i vårt land att vara föregångare inom psykologi, pedagogik och psykiatri, har skapat sådana situationer att man alltmer börjat tala om barnens rätt med en ny terminologi som liksom upplöser barnens bindning till föräldrarna. Successivt kapas de emotionella band som ännu kan tänkas finnas kvar mellan barn och föräldrar, så att barnen blir alltmer okänsliga för sina föräldrar. Om det skulle visa sig vara nödvändigt skall också barnen kunna uppträda som sina föräldrars angivare ifråga om det som kallas för fysisk tillrättvisning eller kränkande behandling, ett uttryck som strängt taget ingen vet vad det är.

Samhällets totalitära krav

Hur skall då samhället få möjligheter att gripa in i hemmen? Det kan endast ske därigenom att man medvetandegör barnen på ett nytt sätt, kapar de emotionella banden mellan barn och föräldrar och gör barnen så kallsinniga att de förmår anmäla sina föräldrar för de ombudsmän som samhället tillsätter. Om barnet skulle vilja fly från hemmet så skall samhället även kunna göra det möjligt för dem att skilja sig från sina föräldrar så att de skall kunna erhålla nya föräldrar som samhället ställer upp med.

Så löser man upp föräldrabegreppet. Idag delar man redan upp det i flera olika typer. Det finns biologiska, psykologiska, presumtiva föräldrar och adoptivföräldrar. Mellan dessa olika typer skall barnet kunna välja, och samhället avgör till sist vilka som skall vara dess föräldrar.

Utvecklingen går vidare med hast. Föräldrarnas inflytande kommer att reduceras successivt. Men bland de kristna föräldrarna kommer man att fortsätta tillämpa Nya Testamentets principer med avseende på barnens fostran. De vägrar böja sig för kraven, som det sekulariserade och antikristliga samhället ställer. De vägrar gå in under sveket och bejaka det moderna samhällets religioner, filosofier och metoder. De kommer fortfarande att fostra sina barn med fysisk tillrättvisning. Men samtidigt kommer man att få se hur samhället gradvis utrustar sig med möjligheten att beröva föräldrarna vårdnadsrätten till barnen. Samhället håller på att skaffa sig möjligheter att ta barnen från föräldrarna. Detta är en realistisk bild av 80-talets Sverige.

forts sid 18

Åtalet nu klart i Latorpsfallet

Åklagaren trappar upp kampen mot Maranata på flera fronter!

□ **Sommarens stora polisrazzia under Maranatas sommarkonferens ute vid Latorp, har nu lett till åtal. Det är åklagaren i Örebro, Stig L Age, som beslutat åtala de två tidigare misstänkta bröderna för misshandel, olaga frihetsberövande, olaga tvång och olaga hot.**

Bakgrunden till åtalet är ett ingripande de båda bröderna gjorde mot en dansk medborgare, som uppträtt störande under konferensen. Dansken vägrade nämligen lämna konferensområdet trots tillsägelse. Som en hämndaktion tog dansken nästa dag kontakt med polisen och diktade upp en historia.

Danskens berättelse blev förevändning för åklagaren att nästa dag genomföra en veritabel belägring av Latorp, skicka ut ett stort antal polismän, upprätta vägspråror, rekvirera helikopter och gå in och avbryta en gudstjänst. Alltsammans togs som ett slags försök att "utreda" den påstådda misshandeln. Åklagaren lyckades också få den ene av de nu åtalade bröderna isolerad och häktad i 24 dagar, bl a på den beryktade kumlabunkern.

Det har på senare tid varit ganska lugnt kring fallet. Åklagaren tvingades ligga ganska lågt, eftersom han saknade avgörande bevis. Det var först efter en uppmärksammat artikel i en örebrotidning som saker och ting åter började hända. Tidningen kunde nämligen avslöja att åklagaren, Stig L Age, nu börjat syna i sömnarna de affärer som Maranatas storfamiljer driver. Åklagaren meddelade via tidningarna att det fanns misstanke om skattebrott.

I slutet på februari slog polisen till på nytt i en ny stor polisrazzia mot storfamiljen i Latorp. Enligt åklagaren Stig L Age, fanns en flicka kidnappad och gömd hos Maranata i Latorp. Sex poliser genomsökte byggnader, källare och toaletter, men hittade ingenting. Flickan bodde visserligen mycket riktigt i Latorp, men var för tillfället inte där.

Nästa dag trädde flickan fram i tidningarna och meddelade att hon inte alls kände sig det minsta kidnappad. Hon bodde bara hemma hos sin mamma, och kunde inte förstå varför åklagaren ansåg att hon var kidnappad. Åklagaren påstod att han hade en anmälan från flickan och hennes f d fästman i Karlstad. Hos polisen i Karlstad, som för flera månader sedan fått in en mystisk "anmälan", var man helt oförstående till att Age beslutat genomföra en hel genomsökning av storfamiljens bostäder. Inte heller förstod man varför åklagaren gjorde det först efter två månader.

Förklaringen till razzian torde ligga i att i stämningsansökan framträder flickans f d fästman som åklagarens "nyckelvittne" mot Maranata. Mannen gör samtidigt polisanmälan mot fyra andra maranata-medlemmar, bl a Arne Imsen, för mordhot, människorov, olaga hot och övergrepp i rättsak. Åklagaren fann mannens uppgifter mycket värdefulla, eftersom han förklarat att han blivit kidnappad av Maranata.

Midnattsropet har varit i kontakt med mannen. Han förnekar bestämt att han haft några klagomål mot Maranatas behandling av honom. Tvärt om anser han, att hans enda vänner finns i Maranata. Däremot anklagar han polisen för att ha pressat honom till en bekännelse, som inte stämmer med verkligheten. Mannen har nämligen som utlänning ett utvisningshot hängade över sig och tvingades ställa upp som åklagarens nyckelvittne för att få stanna kvar i landet. Åklagaren Stig L Age har även i ett brev till mannens advokat förklarat att mannen "behövs" som "nyckelvittne" i den kommande rättegången i Latorpsfallet. Det var därför nödvändigt att han ställde upp.

Samtidigt som åklagaren lämnade in åtalet till tingsrätten och tidningarna berättade om nyckelvittnets sensationella uppgifter, satt nyckelvittnet självt i godan ro på Gamla Bro hos sina maranatavänner och deltog i ett femtioårskalas.

Gustaf Jillker

□ Det som styr världen är inte ideologier utan pengarna och ekonomierna. Där penningen och människan existerar samtidigt finns ingen demokrati eftersom penningen är totalitär i sina anspråk och aldrig tar några demokratiska hänsyn. Att tala om demokrati i vårt land är ganska missvisande. Det råder möjligen politisk men knappast ekonomisk demokrati. Det kommer heller aldrig att förekomma.

Man kan försöka genom olika politiska åtgärder mildra penningens skadeverkande inflytande i samhället, stödja de fattigaste och åstadkomma vissa förändringar. Ändå blir förändringarna bara marginella så länge själva samhället aldrig förändras. Det kommer penningen och dess ägare med stor omsorg vaka över.

dens liv och Andens frukt. Församlingen har visserligen bekämpat synden i dess former på det moraliska planet, men inte lika mycket bekämpat världen. Under tiden man bekämpat synden har man förvärldsligats och likbildats med världen.

Nu säger Jesus: "I världen liden i betryck. Frukta icke, jag har övervunnit världen"

Jesus vann seger över synden genom sin död och uppståndelse, han vann seger över världen genom sitt liv. Det var en fingervisning om hur församlingen skulle leva i varje tid för att vinna seger. Vi vinner seger över världen genom vårt ställningstagande till den.

Bibeln talar aldrig om världen som en gudomlig organisation. Världen är den sa-

Sonen. Därför har han också bisittare och makthavare på olika nivåer i olika sammanhang runt världen i sin tjänst. En del av dem kallar bibeln för konungar men det finns också andra uttryck.

Missriktad lojalitet

Satan skulle ha varit besegrad också i världen om inte mänskligheten hade visat honom sådan lojalitet. Det är den emot honom lojala mänskligheten som ger honom makten, även om det är en skenmakt som han så småningom kommer att förlora. Satans organisation — den nuvarande världsordningen — går mot sitt slut. Den skall upplösas och bryta samman i den sista konfrontationen mellan honom och ljusets

HIMMELRIKETS politik

Predikan av Arne Imsen

Det är kyrkan som skapat förutsättningarna för kommunismen och socialismen. Kyrkan har gått kapitalismens ärenden. Det i sin tur beror på att de kristna inte vågat ta steget fullt ut och efterföljt bibelns ideal på alla punkter, skaffat sig sin egen rättsordning, sin egen politik — himmelrikets politik — och sitt eget kulturliv. De kristna har visserligen bekämpat synden i alla dess former men aldrig bekämpat världen. De kristna har för det mesta övertagit det profana samhällets system och idéer.

Vi måste därför till början göra klart att en kristen inte kan förverkliga någon politisk socialism. Den är egentligen bara en satansk förvanskning av det församlingsideal som existerar i Nya Testamentet. Att man har lyckats dupera så stora delar av mänskligheten just på den här punkten beror på att kyrkan gått kapitalismens ärenden.

Det är kyrkan som skapat förutsättningarna för den politiska socialismen. Det i sin tur beror på att den kristna församlingen — jag skiljer då på församling och kyrka — inte vågat ta steget fullt ut och förverkliga den gudomliga församlingsprincip som innebär att församlingen får sin egen rättsordning, sin egen ekonomiska ordning, sin egen politik — himmelrikets politik — och sitt eget kulturliv, vilket handlar om An-

taniska organisation som stänger människan inne i tiden och berövar henne evigheten. Världen är uppbyggd av olika element: filosofi, religion, politik, ekonomi, kultur och allt man kan tänka sig därtill. Andra saker ger världen en utomsinnlig dimension: ockultism och spiritism. Det är en hel andevärlds inflytande som möjliggör denna gudsfiendliga organisation i tiden.

Satans avsikt med världen är att hindra människorna att söka Gud genom att stänga in dem i tiden och låta dem uppslukas av världen. Avsikten är inte främst att människan skall gå förlorad utan meningen är att använda människan som byggnadsmaterial för ett annat rike, som satan vill bygga upp för att bjuda den Smorde maximalt motstånd. Satan vill nämligen ha platsen på Faderns högra sida. Han vill detronisera

furste. Därför är församlingens uppgift inte att bygga upp organisationer som tar upp kampen emot de inomvärldsliga makterna på deras villkor med deras metoder. Församlingens primära uppgift är att se till att skaran i varje generation blir fulltalig.

Vi skall alltså inte sanera i den organisation satan har byggt upp utan i stället bedriva en slags agentverksamhet genom att förlösa människorna från världen och överföra dem till den fridlysta plats som finns i tiden, dit satan inte kan komma, nämligen Golgata. Det är fristaden för hela mänskligheten. Då människan flyr dit blir hon räddad.

Vår uppgift är att verka så människorna blir upplysta om dessa verkliga förhållanden och undervisade om räddningens verkligheter. Därför är inte bibeln ett reformprogram av politisk, social eller kulturell art. Den är en evakueringsplan. Gud håller på att uttaga ett folk som skall evakueras, inte skapa en himmel på jorden eller ett materiellt paradys i tiden. Guds folk har inte två himlar. De har bara en himmel och är i tiden förföljd av de makter som är förbundna med denna världens furste.

Uppenbarelsetro

Det finns bara en möjlighet att övervinna världen. Det är inte genom arbete, mänskliga ansträngningar, genom kulturella eller andra aktiviteter. Det enda som kan övervinna världen är vår tro. Det är inte ve-

Evangelium skulle inte läsas in i institutioner, i sakrala hus, i prästerliga akter eller i dogmatik. Det skulle levast ut i alla sammanhang och proklamerast på gator och torg. Ingen generation fick uppgiften att bygga någon institution eller ta emot någon tradition för att tradera det vidare.

tenskaplig tro utan uppenbarelsetro. Tron är inte ett passivt mottagande av gudomliga gåvor och ett stillastående tillstånd i konstant njutning. Tron är en marsch och ett uppbrott. Tron är uppenbarelse, ljus, visdom och kunskap om himmelska ting. Därför vet den kristna inte alltid så mycket om världen men desto mer om himmelen. I den meningen är en kristen världsfrånvänd men utan att vara verklighetsfrämmande.

Vad skall då församlingen göra? Den skall inte bygga institutioner, monument eller slå sig till ro. Församlingens uppgift är egentligen en enda sak — att proklamera och demonstrera Guds rike. Den skall inte försvara Guds rike, för det är meningslöst. Guds rike skall legitimera sig självt genom renodlade egenskaper och renodlad kraft.

Guds rike består icke av kött och blod och är inte ett materiellt eller ett geografiskt rike, som vi kan rycka bitar av. Man kan vara med i en församling på jorden och ändå vara utanför Guds rike. Himlen skall ju inte befolkas av materialister eller sådana som främst vill tillgodose sina fysiska eller själiska behov. Guds rike skall tillgodose evighetsbehovet, vilket är det mest elementära.

Den samaritiska kvinnan

När lärjungarna kom med sina kassar efter att ha varit inne i Samariens huvudstad och hämtat mat åt Mästaren, verkade han

helt ointresserad av deras goda vilja. Allt vad de dukade upp kunde inte på något sätt ge honom tillfredsställelse. Han sade bara: "Jag har mat att äta som ni inte förstår". Han var mätt. De kom bärande på sina kassar av vad de samlat ihop, men han hade redan mat.

Samtidigt som de hade varit inne vid huvudstadens näringsställe, där de gjort sina inköp, kom en kvinna springande. Hon kom inte för att köpa mat, men hennes vittnesbörd förmådde uppenbarligen skaka om hela staden. Det var inte de mathandlande apostlarna som satte spår efter sig utan en kvinna som kom springande in i staden vid den ovanliga tiden och började ropa: "Jag har träffat en människa som är annorlunda än alla andra; männe han är Messias."

Då blev det fart på folket i Samariens huvudstad. De såg att det hade skett någonting förunderligt med henne. De följde henne och nådde omsider ut till platsen där Jesus var. Där mötte Jesus dem med orden: "I sägen att det är fyra månader till skördetiden, men jag säger..."

Det gäller att vara å jour med det andliga läget så att man inte väntar på väckelsen som kommer om några månader, utan att man ser de vita skördefälten som finns alldeles i synfältet.

Vad var det då de fick se för någonting? De började undra om det var andra som hade transporterat mat till Jesus. Nej, det

hade ingen gjort. Ändå såg han ett böljande skördefält som rörde sig emot honom. Vad var det för någonting?

Det var huvudstadens invånare, som var skördefältet och de närmade sig honom. Det såg inte lärjungarna för de tänkte att han skulle bjuda på ett mål mat.

Det är typiskt! Dessa matkristna, som alltid tänker på sin egen lust och sin egen tillfredsställelse! Det gäller vanligtvis bukenas behov. Vad skall jag äta? Vad skall jag klä mig med? Hur skall jag se ut, och hur skall jag bo? De är tillvarons tre stora frågor. Det är ur de frågorna som ideologierna förts fram. Socialisterna har sagt att de skall lösa problemen. Kapitalisterna vill lösa det på ett annat sätt. Det handlar alltid om tre saker: Vad skall vi äta, vad skall vi klä oss med, och var skall vi bo?

Då kommer Jesus och säger: "Guds rike består icke i mat och dryck, men det består i rättfärdighet."

Var finns rättfärdigheten?

Har ni tänkt på ordet rättfärdighet? Vad är det för rike som består i rättfärdighet? Finns det rättfärdighet i Sovjetunionen, i Amerika, i Sydafrika eller i Sverige? Var finns rättfärdigheten på jorden? Och vad är rättfärdighet? Är det Guds rättfärdighet eller människans? Alla har ju sina ideal och sina minimikrav. I bibeln är det inte fråga

Forts. på sid 16

Chockade vännerna och sade upp jobbet

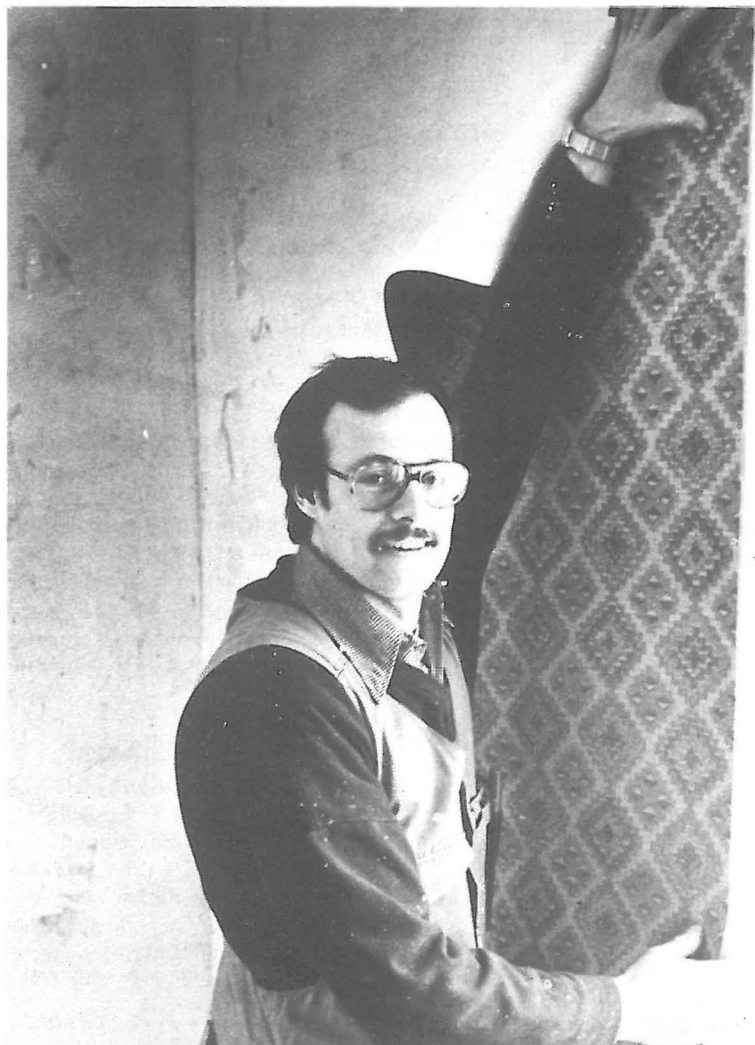
Det är med vårt liv vi skall tjäna Gud, anser Peter och Karin

Text: Maj Christine Ögren Foto: Hans Brynte

Det kom som en chock på firman, när Peter sade upp sig och berättade att han blivit frälst. Han hade ju en så lovande framtid i firman. Men Peter hade bestämt sig.

Skall man träffa Peter och hans fru Karin idag, får man knacka på dörren till vaktmästarbostaden i Gärdshyttan. Peter och Karin berättar med stor inlevelse om uppbrottet från det välanpassade livet i karriären till pionjärbetet i Gärdshyttan. Karin undervisar barnen i storfamiljen och gläder sig åt att ha fått möta en kristendom, som inte bara in-skränker sig till möten och teorier.

Peter får syssla med det mesta i sin nya uppgift. Här tapetersrar han väggarna i det som skall bli Pilgrimshem.

I den gamla vaktmästarbostaden strax intill det stora huset bor Peter och Karin Nyström tillsammans med barnen Hanna 8, Ingrid 6, David 4 1/2 och Matilda, bara några månader. Vi sitter vid köksbordet och samtalar och kommer genast osökt in på hur det egentligen kan komma sig att Peter och Karin sitter just här — på Gärdshyttan. För bara några månader sedan hade Peter ett mycket välavlönat arbete som "påläggskalv" i en stor bilfirma och Karin arbetade som lärarinna på mellanstadiet i Västerås. De levde då rakt inget kristet liv.

— Nej, verkligen inte. Jag drack då ur världens alla brunnar, berättar Peter medan han sätter på kaffepannan. Mycket socialt välanpassad sökte jag mej till de fina in-neställena där män i "karriären" brukar hålla till. Jag var säljledare och hade en verklig "framtid" i firman. Men så blev jag frälst... uppbrottet blev en nödvändighet för mej och hela min familj.

Ja, Peters och Karins vittnesbörd är med ett enda ord, utan att överdriva, fantastiskt. Hur Gud i sin stora nåd kan nå moderna, materialistiskt inriktade människor i Sverige idag. Och hur dessa människor också lyder kallelsen och gör ett definitivt uppbrott från hela kulturmönstret. "Halleluja!", vill man utbrista, och det gjorde vi också många gånger under vår pratstund i vaktmästarebostaden på Gärdshyttan.

Reagerade mot ytligheten

Både Peter och Karin har varit frälsta en gång i yngre år. Det var precis i Maranata-väckelsens begynnelse. Karin är av norskt ursprung och kom ganska tidigt i kontakt med väckelsen. Men möteskristendomen höll inte:

— Nej, jag började på lärarhögskolan och kom allt längre och längre bort ifrån tron. Visst skulle man vilja vittna för kamrater om Jesus, men vad skulle man säga. Allt var ju så ytligt, berättar Karin. Det var härliga möten, men det fanns liksom ingen substans i bekännelsen. Inte skulle jag velat ta med någon av mina studiekamrater till ett möte. Det var ju mest bara ord. Man talade om hur härligt allt var. Till slut blev jag trött på allt prat.

— Ja, precis så var det för mej också: jag blev trött på allt prat, säger Peter. Ett

tag så hatade jag alla ytliga evangelister som kom och pratade om hur härligt det var att vara frälst. Jag kanske många gånger var orättvis i min kritik, men man var ung och ville ha något meningsfullt att gripa tag i. Längst inne förstod man väl att kristendom måste vara något mer än möten och att "detvarhärligtattvarafrälst".

— Jag skulle vilja kalla det för en rastlös kristendom. Möten och möten. Jag förstod nog att Jesus måste velat något annat än att vi bara skulle samlas till möten. Men hur det nu var så gled jag bort ifrån frälsningen och blev snart en som inte trodde på någonting. Fast innerst inne önskade jag att det fanns något annat än det liv man levde. Så blev det då för Peter och Karin som för de flesta andra människor. Ett ganska isolerat, vanligt svensson-liv, med ett materiellt överflöd. Men ack så meningslöst!

Då kom vändpunkten!

Så helt plötsligt hände det omöjliga. Peter och Karin började samtala om andliga saker. Bara utan något vidare. Men Peter har en svag misstanke om att det var en uttållig mors förböner som spelade sin tydliga roll. Så kom Peters syster och hennes man och frågade om inte de skulle åka till Stockholm på ett möte. Bara så där apropå. Och det gjorde man.

— Det var en lördagskväll vi åkte till Stockholm, berättar Peter. Det var bönemöte i församlingen, och det var kanske inte direkt det vi väntat oss. Det kändes väldigt konstigt att komma in där. Kri, min syster och Karin gick fram och böjde knä, märkbart gripna av Guds närhet, men jag kände mej väl mest dum. Och i bakhuvudet hade jag väl också tanken på hur det skulle bli med allting om jag verkligen blev frälst. Men Karin hade visat vad hon ville.

— Så blev det konferens i Örebro. Och där fann jag vad jag sökt i så många år. Tänk att få äta av Guds ord, verkligen få se att det innehåller något som man kan leva

Peter och Karin tillsammans med barnen David 4,5, Hanna 8, Ingrid 6 och Matilda, någon månad.

Karin är lärarinna. Hennes erfarenheter kommer väl till pass i Pilgrimsskolan. Karin hjälper här Kristina Jonsson, 12 år till rätta.

för varenda sekund på dygnet, att det finns en livsstil, en ideologi, en TRO. Då fick jag böja mej under Guds allsmåttiga vishet. Det var underbart, men revolutionerande. Jag förstod ju att detta betydde vändpunkten i hela min livsföring.

Chock på firman

Peter anade konsekvenserna, men hade bestämt sej: nu skulle han vara kristen. Han vågade inte tänka längre än en dag i taget, men förstod att tjänsten måste han sluta. Då hade han hunnit så långt på karriärstegen att han skulle börja en intensitetskurs, och han förstod att om han gick längre nu blev det omöjligt att komma ifrån det. Men Gud knuffade ner honom från karriärstegen — ända ner i botten. Från att ha sålt splitternya Citroen, säljer han numera pepparkakor (fast med äkta fransk mandel i).

— De fick förstås en chock när jag sade upp mej på firman. Jag var chefs närmaste man och skulle så småningom ta över. Mina kamrater visste väl inte vad de skulle tro. De trodde väl jag blivit psykiskt rubbad, och ändå har jag väl aldrig befunnit mej i sådan balans som just då. För ett sådant steg tar man inte hur som helst. Sex år på samma firma sätter ju sina spår.

— Ja, så slutade jag och nu är jag här tillsammans med syskonen. Spännande och mänskligt sett omöjligt. Man känner sej som en nybyggare. Jag är ju egentligen ett nyfött barn i Guds rike och man bara längtar att få lära sej mer och mer ur Guds ord och få mer erfarenhet av livet med Honom. Men Karin då? Hur gick det för henne?

— Vi sökte lägenhet i Örebro för att

komma nära syskonen och då sökte jag en ny lärartjänst, för jag hade väl inte förstått det där med Pilgrimsskolan riktigt. Men så blev jag sjuk, det blev alltså ingen tjänst, och till sist förstod jag att det inte heller var meningen att jag skulle ha någon ny lärartjänst. Men nu arbetar jag som lärare igen — i Pilgrimsskolan. Ännu har jag inte fått så mycket erfarenhet, vi har ju så nyss flyttat hit, men jag upplever verkligen att det är ett steg i rätt riktning.

— Både Peter och jag är ju så nya i det här. Men vi har en längtan och det är att verkligen få tjäna Gud och göra en insats med våra liv i Guds verk. Vi har gått in i det här i tro och den tron står inte eller faller med Gärdshyttan. Det här råkar bara vara stället där Gud har stått oss att tjäna Honom just ju.

Budskap med konsekvenser

Peter och Karin tror båda två att kristendom idag måste få sådana konsekvenser att människor förstår att det är allvar. De menar att det inte räcker med att gå på möten utan att Gud vill något helt annat: bygga upp sin församling här i tiden och det av levande människor som givit sig åt Honom:

— Det har vi ju redan sett att det vittnesbördet kan ingen oberörd gå förbi. Vänner och bekanta blir chockade, men det är en nyttig chock som kan få dem att vakna upp och inse tidens allvar. Det måste till något extra för att få nutidens materialister att vakna, säger Peter.

— Tiden är kort, och det räcker inte att vi säger det med vår mun. Nej, vi måste röna ut det med hela vårt liv.

Bengt och Elenor entusiastiska:

—Först när jag blev arbetslös förstod jag storfamiljens betydelse

Text: Maj Christine Ögren Foto: Hans Brynte

Det var först när Bengt blev arbetslös som han förstod storfamiljens betydelse. Därför var det inte med något större vemod familjen flyttade från radhuset i Lidköping till Gärdshyttan.

— Den framtid vi har, måste användas på ett effektivt sätt, eftersom Jesus kommer tillbaka snart, säger Bengt. Vi måste vara ett förkroppsligat budskap som människorna kan tro på.

— Ja, inte var det med speciellt vemod vi flyttade från radhuset i Lidköping! Så säger Bengt och Elenor Henström, ett av de unga par som nyligen flyttat in i det jättelika huset Gärdshyttan.

Och Bengt fortsätter:

— I många år har vi upplevt kallelsen att överge vårt "borgerliga" liv för att komma in i något djupare, och nu har vi funnit det. Gud har verkligen haft tålamod med oss och fort oss vidare steg för steg. Men jag behövde en riktig "spark i baken"

för att verkligen komma loss. Gud var tvungen att göra mej arbetslös innan jag förstod vad som verkligen var Guds vilja. Ett har jag i alla fall förstått. Det är "farligt" att be Gud om ledning över sitt liv. Han tar oss på orden. Men det är förstås den enda rätta vägen.

Under vår pratstund visar Bengt mej runt i det stora huset. Och det inte utan en viss stolthet. Det kändes lite underligt att gå omkring i dessa stora korridorer där man nästan kan höra ekot av flydda tider då rader av läkare och sjuksköterskor gick sina ronder. Bengt öppnar dörren till det ena rummet efter det andra. På några ställen står det sjuksängar kvar. Men det är ingen sjukhusatmosfär i huset längre. Absolut inte. Överallt hör man syskon gå och sjunga och tralla, det är en positiv atmosfär mitt i "röran", och på nedre botten har

lyar satt upp sitt eldragspel som han tar sig en trudelutt på då och då.

— Det är med verklig entusiasm vi flyttat hit, säger Bengt. Fast samtidigt förstår man inte riktigt hur allt ska gå till. Vi kommer hit, visserligen unga och starka, men med tomma händer. Fast samtidigt förstår man att det är just i sådana situationer Gud verkligen kan gripa in och visa oss vad han kan göra. Här finns alla förutsättningar. Titta ut genom fönstret får du se!

Planer på ett hönshus

Bengt visar mej platsen där bröderna tänkt snickra ihop ett hönshus. Planer finns att skaffa en liten djurbesättning som gör det möjligt för syskonen att bli självförsörjande så småningom. Odlar grönsaker vill man också göra. Och förutsättningarna är verkligen goda.

Efter rundvandringen sätter vi oss inne hos Elenor och samtalar. Parets två barn John 2 1/2 år, och Elin 4, leker med husets övriga barn inne i lekrummet.

— Ja, nu har vi börjat i Pilgrimsskolan, Bengt och jag, säger Elenor. Det kan man verkligen säga att vi gjort, och det tackar vi Gud för. När man ser tillbaka under åren och ser hur Gud lett oss steg för steg så blir man både förvånad och tacksam. Att Han verkligen har haft tålamod med oss! Det var under bibelskolan i Stockholm nu i höstas som vi upplevde att nu eller aldrig tar vi steget. Och så blev det Gärdshyttan...

— Ja, Gärdshyttan av alla ställen, inflikar Bengt. Jag måste berätta mitt första intryck av det stället. I somras när jag fick reda på att Gärdshyttan var aktuellt så for jag dit och tittade på stället. Jag möttes av en dyster syn, ett stort svart tak som såg ut att ligga mitt i ett träsk! Stackars männi-

skor som ska bo där, tänkte jag i mitt stilla sinne. Och nu är jag här själv! Och jag har helt ändrat uppfattning om både tak och träsk. Här är en underbar natur och omgivning och jag kan inte förstå min första reaktion. Fast det är klart är man van vid små gulliga täppor så kan det kanske verka avskräckande med en "sjukhuspark". Men nu vill man bara gripa an verket.

Frälst på ett enkelt tältmöte

Bengt och Elenor har varit frälsta i ganska många år. Elenor var frälst när hon träffade Bengt, men det var däremot inte han. Men han var ganska trött på att vara "ute", så han följde med Elenor på samlingar av olika slag. Men någon omvändelse blev det aldrig.

— Det var ingen som ställde några omvändelsekrav, berättar Bengt. Kanske man innerst inne vill det. Det var mycket prat, men kraften som man talade om blev aldrig synliggjord. Det var på ett enkelt tältmöte som jag för första gången förstod att det i alla fall fanns något. Det var ett möte där omvända alkoholister och narkomaner vittnade, mycket enkelt, men med en verklig kärlek till Jesus. Då förstod jag att det ändå fanns något. Och jag blev mycket glad. För det var ju det jag innerst inne sökt efter och hoppats på.

Så tog då Bengt emot Jesus som sin Frälsare. På arbetet dagen efter var inte Bengt sej lik. Han sjöng en ny sång. En sång om Jesus.

— Jag kunde bara en sång, men vad gjorde det. Bara det handlade om Jesus. Fast det är sex år sedan detta hände kan jag känna precis hur det var. Vilken underbar tillfredsställelse.

Midnattsrop och torgmöten

Så reste Bengt och Elenor till en Malmköpingsvecka. Och där hörde dom hemma. Efter konferensen började man samlas till bön i Lidköping och Bengt och Elenor började ett oförtröttat evangelisationsarbete. Man sålde Midnattsrop och deltog i alla torgmöten man bara kunde. Budskapet man fått ta del av låg nere i hjärtedjupet och grodde. Visst längtade båda två efter något mer än möten, och man bad till Gud att Han skulle visa.

— Vi ville vara säkra på Guds vilja innan vi gjorde något, säger Bengt. Jag tror det är viktigt att man blir rotad och grundad innan man ger sej in i något nytt. Man måste verkligen förstå vad det är, ha en grund, en ideologi att stå på. Men framför allt en fast tro på Gud. Allt detta blev allt klarare genom åren. Vi förstod att vi måste bryta upp från vår tillvaro. Det blev ett måste. Men hur det nu var så är väl vi människor ganska tröga. Gud måste ta ifrån mej mitt arbete innan jag förstod att Han ville att jag skulle sluta. Då rådde ingen tvekan längre.

Servering och träskor

Hur ser Bengt och Elenor på framtiden då?

— Ja, den framtid vi har, måste användas på ett effektivt sätt eftersom Jesus kommer tillbaka snart. Vi måste nå ut till människorna med budskapet. Och det måste vara ett förkroppsligat budskap som människorna kan tro på. Här på Gärdshyttan har vi tänkt nå ut till människor på lite olika sätt, och kanske lite annorlunda än de traditionella. Rumsuthyrning och servering är två möjligheter vi tänkt oss, och så

forts sid 17

— När man ser tillbaka under åren och ser hur Gud lett oss steg för steg, blir man både förvånad och tacksam. säger Elenor.

Här kan vi bli självförsörjande på våra egna produkter

Text: Maj Christine Ögren Foto: Hans Brynte

På Gärdshyttan umgas man med spännande planer på egen odling, eget djurbestand, hantverk och småindustri. Det är nödvändigt att markera att vi inte längre ställer upp på den utveckling konkurrenssamhället är inne i, menar man. Med frälsningen måste följa en ändrad inställning till också slit- och slang-filosofien, säger Solveig Skogesjö och Gertrud Karlsson, som är två av de entusiastiska medlemmarna i storfamiljen i Gärdshyttan.

Gertrud Karlsson syns för det mesta i köket.

Nästan allra längst upp i huset finns det ett rum som kallas för vävkammaren. På en vacker träskylt på dörren står det inbrant "VÄVKAMMAREN" och den som går förbi kan bara inte låta bli att titta in. Det är en behaglig syn man möts av. Där inne har Solveig Skogesjö monterat upp (heter det så förresten) sin vävstol och på väggarna sitter de vackraste löpare man kan tänka sej.

Solveig kan sin sak och hon är mer än lycklig att få så rika tillfällen att ägna sej åt just detta arbete. Intill Solveig bor Gertrud Karlsson, senast kommen från Lidköping. Gertrud känner säkert de flesta av läsarna. Vi har stiftat bekantskap med henne genom Midnattsropet tidigare. Gertrud har haft Maranataropet i sitt hjärta i ganska så många år och har stått trogen Guds kallelse under alla år. Nu har hon funnit sin plats på Gärdshyttan.

— Det är bara att gå in på de vägar som Gud visar, säger hon och smäler. Det är väl inte alltid som vi själva förstår vårt eget bästa, men efteråt ser man alltid Guds fosteran och nåd.

Syskonen på Gärdshyttan är tacksamma att ha Gertrud hos sej. Hon är en klippa, inte minst i det rent praktiska arbetet där hon både kan organisera och själv utföra det mesta. Man ser henne oftast i köket, men också tillsammans med en skock ungar som älskar att prata och sjunga med Gertrud.

Vi måste bli självförsörjande

Solveig har inte varit frälst lika länge som Gertrud. Det var inte mer än tre år sedan hon fick möta Gud i ett möte på Gam-

la Bro i Stockholm. Där bodde hon också den första tiden och hjälpte då till en del på församlingens hotell, Pilgrimshem. Sedan flyttade hon till Örebro och nu bor hon alltså på Gärdshyttan. Det är något som hon är innerligt glad och tacksam över.

— Ja, jag har verkligen fått en vision för arbetet här, säger hon. I många år har jag ju varit intresserad av trädgårdsodling, hantverk m m. Men det har varit svårt att förverkliga detta på de platser jag bott tidigare. Nu tror jag att jag ska få börja med det som jag innerst inne längtar efter. Jag ser det som något nödvändigt att vi till största möjliga del blir självförsörjande. Vi i den här kulturen är ju vana att få allt serverat på silverbricka, men jag tror Gud har en annan väg för oss. Tänk så mycket underbar vi själva kan producera direkt ifrån naturen!

I vävkammaren sitter Solveig och ser framåt: — Gud har en annan väg för oss!

— För det första finns det en mängd grönsaker man kan odla. Hjälpas vi åt så kan vi faktiskt få avkastning så vi har året runt. Men sedan finns det också andra områden. Vi kan t ex göra våra egna kläder helt själva. Det gjorde man förr i tiden och det var inget märkvärdigt. Här kan man ha får t ex och "från får får" man ull och ul-len kan man färga och sedan spinna och tillverka kläder av.

— Jag tycker det är fantastiskt att Gud gett oss sådana möjligheter och att vi också måste ta vara på dem. Bara vi lär oss, så kommer vi säkert att få se att det fungerar.

Solveig tänker inte bara på att använda avkastningen enbart för storfamiljsbruk. Hon tänker också på mängden av turister som åker igenom landskapet sommartid. Och människor nu för tiden är väldigt förtjusta i hantverk av olika slag, så där tror Solveig att det finns verkliga förutsättningar för tillverkning och försäljning.

Gå in i en ny epok

— Jag tror vi går in i en helt ny epok i och med Gärdshyttan. Möjligheter till

självförsörjning gör ju att vi också blir mindre beroende av samhället runt omkring oss.

Pilgrimsskolans elever måste också fostras på ett annat sätt än barnen gör i dagens samhälle. Solveig tror det är viktigt att lära dem ta till vara på det som Gud givit oss. Slit- och slängmentaliteten måste bli ett minne blott.

— Det finns så otroligt mycket att ta till vara på i naturen, säger hon. Man blir riktigt förvånad när man sätter sej in i hur mycket det verkligen finns. Det är inte bara sådant vi odlar själva, nej, det finns mängder av växter som vi inte har en aning om. Växter som man kan använda till matlagning och olika slags téer. Som världen ser ut just nu tror jag det är nödvändigt för oss att ändra livsföring.

Ja, Solveig har nog rätt. Det är nödvändigt för oss att ändra livsföring. Snart måste vi ha våra egna odlingar för att kunna överleva. Utvecklingen är katastrofal och det gäller för oss att inse tidens allvar. Människorna som invaderat Gärdshyttan har tagit detta på allvar. Det är med nitälskan för Guds verk man slagit upp portarna till den stora anläggningen. Gud måste

fa ett folk i den här tiden. Ett avskilt folk, ett rent folk, ett heligt folk som går ut i världen för att hålla gudstjänst för Honom allena.

Det kräver vårt offer

Nu innesluter vi våra älskade syskon i förböner. Gärdshyttan är en jättesatsning som kräver offer på alla områden. Naturligtvis krävs det ekonomiska resurser av oanade mått, men framför allt våra kroppar. Gud vill använda oss i sin tjänst för att bygga upp sitt rike. Och helt naturligt börjar man reflektera över judarnas situation. Vilka offer det folket utstött för att bygga upp ett materiellt land! Man drog ut fast man inte visste vart man skulle komma. Man drog tillbaka... från världens alla hörn, fast man inte visste vart man skulle komma...

Och så är det med oss. Vi drar ut för att bygga upp Guds rike här i tiden. Ett rike där Han kan bo mitt ibland oss och förverkliga sitt eget rådslut i sin egen församling.

Den visionen får man efter att ha besökt Gärdshyttan.

— Det här är *frälsning* — ingen religion! Det utbrast Gerda Jonsson helt spontant där hon stod och diskade i Gärdshyttans kök. Gerda och Ivar Jonsson bor tillsammans med sina tre yngsta barn i huvudbyggnaden på Gärdshyttan. Ingen av Midnattsropets läsare svävar väl i okunnighet om vilka familjen Ivar Jonsson från Norrland är. Ivar har under många år rest omkring som evangelist och kolportör. Nu när han och hans fru tagit ett stort steg både geografiskt och andligt. Det är ingen kort väg mellan Gimåfors och Gärdshyttan.

— Det var ledsamt att resa ifrån bygden där uppe. Inte bygden direkt, men människorna man lärt känna. Många människor upplever man står så nära Guds rike. Man har lärt känna så otroligt mycket människor under alla dessa år. Men jag förtröstar på att Gud ska ta hand om allt, säger Ivar.

— Fast jag upplever också det underbara i att ha kommit in i fäderneskapet. Så många års tjänst i Guds rike gör att man får perspektiv på allt, och man hoppas att det ska bli till nytta i den här gemenskapen där Gud vill göra något konkret.

— Och för barnen är detta verkligen den rätta vägen. Hemma hade de väl kamrater, men inga frälsta. Här kan barnen formas efter Guds principer tillsammans.

Tog barnen ur skolan

Ivar och Gerda har redan tidigare tagit sina barn ur den vanliga skolan. De har un-

De tog steget och flyttade in i storfamiljen

—Frälsningen fick ny dimension

Text: Maj Christine Ögren Foto: Hans Brynte

Gerda och Ivar Jonsson tog ett stort och radikalt steg vid årsskiftet — bröt upp från Gimåfors i Medelpad och flyttade med hela sin familj den långa vägen ned till Gärdshyttan. Man kan fråga vad det var som drev dem. Det var både behovet och kallelsen som avgjorde beslutet. I dag utgör familjens barnaskara stommen i Pilgrimsskolan. Ivar och Gerda har samtidigt fått en ny uppgift i en andlig tjänst i en större gemenskap.

— Det var nödvändigt med ett uppbrott för oss, konstaterar Gerda och Ivar Jonsson. Här tillsammans med sina yngsta barn Elisabeth, Simon och Kristina.

dervisat dem hemma och tycker båda två det har gått förvånansvärt bra. Barnen har förstås varit ensamma, men det problemet har lösts på ett naturligt sätt nu sedan man kommit till Gärdshyttan. Men hur har det då varit för familjen att flytta in i storfamiljen?

— Ja, ärligt talat har det väl inte varit utan kamp och svårigheter, säger Gerda. Jag kände mig nästan som en pensionär i början. Tyckte inte jag kunde någonting. Kände mig gammal i förtid och visste väl inte riktigt vad jag skulle göra. Nog trillade tårarna nedför kinderna ibland. Men så förstod jag plötsligt att det finns ju en rad uppgifter även för mig. Och att Gud inte sätter mig på en plats där jag inte har någon funktion.

— Fast har man varit van vid att alltid gå och pyssla i ett hem så kan omställningen förstås ta tid och vara en svår process. Men hela tiden får man drivas av kallelsen och då ser man också att det går igenom allt. Jag vet att det här är den rätta vägen, men för det betyder det inte att vägen är lätt att vandra.

Trotsade trenden

Syskonen på Gärdshyttan protesterar vilt när Gerda säger att hon känner sig uppgiftslös. De menar att det verkligen är hon som har något att ge de andra. Man brukar tala om den "förlorade generationen". Med det brukar man mena de medelålders par som sitter hopplöst fast i sin materialism och egoism och som inte kan bryta sig loss. Ivar och Gerda har trotsat denna trend och intagit sin plats i ledet. Till välsignelse för de andra syskonen.

— Ja, det var väl nödvändigt med ett uppbrott för oss, säger Ivar. Vi hade inte kommit vidare annars. Tron är ju en vandring som kräver nya trosskeden. Och trosskeden är inte alltid så lätta att ta.

— Personligen har jag haft och kommer väl alltid att ha ett djupt behov av att vittna och samtala med människor. Man kanske inte alltid kan vara så effektiv, rent mänskligt sett, men det gäller att vara andligt vakent, så man ser nöden som är alldeles inpå sig. Jag har sett de mest skiftande människorna, men vet också att det finns en väg ur detta för den enskilde individen och det är en personlig omvändelse och frälsning.

Helomvändning

Ivar vet vad han pratar om. Han fick göra en helomvändning för några år sedan då han for omkring med sitt dragspel på dansbanorna i Norrland. Men till slut förstod han att han var inne på fel väg. Han blev frälst och med det började en ny epok i hans liv. Sedan dess har Ivar drivits av en enda sak: att vinna människor för Gud. Och det har bara blivit starkare och starkare genom åren. Nu har han fått en ny byggd att verka i. Men målet är detsamma: att vinna människor för Guds rike.

Hårdare tag mot hemundervisningen?

Regeringen tillsätter en kommitté

Regeringen har tillsatt en kommitté som fått till uppgift att snabbutreda frågan om en förändring av skollagens § 35. Det är den paragraf som handlar om enskild undervisning i hemmet. Efter många påtryckningar från motståndare till hemundervisningen skall det nu bli mer detaljerade bestämmelser om hur hemundervisningen skall bedrivas och vad barnen skall lära sig.

Varför frågan kommit upp just nu och fått förtur är att många fruktar att samhället skall förlora kontakten med den ökade skara barn till maranataföräldrar, som i allt större utsträckning väljer att ta barnen ur skolan och undervisa dem själva hemma.

Lars-Olov Sjöberg, kommitténs sekreterare och länskolinspektör i Stockholm, säger så här till Midnattsropet.

— Det problematiska är att barn är skrivna i en kommun men får sin undervisning i en annan kommun. Det kan medföra svårigheter för samhället att utöva sina skyldigheter att se till att barnen får den undervisning de skall ha enligt skollagen. Samhället måste ha någon möjlighet att garantera barnens rätt till undervisning.

Vem tillhör barnen?

Knutpunkten är alltså vem som skall anses ha det avgörande ordet ifråga om barn

nens uppfostran. Är det samhället eller är det föräldrarna? Långt tillbaka i tiden var den här frågeställningen inte ens påtänkt. Det var föräldrarna som ensamma avgjorde barnens öde. Idag gör samhället allt större anspråk på att veta och bestämma vad som är bäst för barnen. Och samhällets experter försummar sällan sina tillfällen att markera distans till föräldrarna.

På flera platser i landet, där skolmyndigheterna överrumplats av föräldrarnas hemundervisningsplaner, har man nästan reflexmässigt slagit ifrån sig och högljutt protesterat mot undervisningen.

I Sandviken tog skolstyrelsen till rena brösttonerna och underkände föräldrarnas fostran i hemmet. Hemundervisning kunde inte tillåtas på grund av "elevens behov av kamratkontakter samt den allmänna brist på social fostran en undervisning i hemmet torde medföra", skrev man.

Grötmyndigt

I Norsjö förkunnade skolstyrelsen med samma grötmyndiga stämma att "skolan och samhället har ansvar för alla barn" och förbjöd hemundervisningen. Föräldrarna överklagade men fick inget gehör hos länskolnämnden. När föräldrarna, som fortfarande undervisade hemma, meddelade att de tänkte undervisa sitt barn ytterli-

forts sid 17

Prövning är den enda kontrollmöjlighet samhället har i hemundervisningen. Här besöker en grundskolerektor storfamiljens barn i Storå.

forts. fr. sid. 7

HIMMELRIKETS POLITIK

om det som är relativt utan om det som är absolut, Guds absoluta rättfärdighet.

Vad är det människan längtar efter egentligen? "Salig är den som hungrar och törstar efter rättfärdighet", säger skriften. Hur tar sig den hungern och törsten uttryck?

Rättfärdigheten finns varken i det socialistiska eller kapitalistiska systemet. Rättfärdigheten finns bara i Guds rike.

Guds rike är ingenting som man kan ta på, eller se med sina ögon. Ändock är Guds rike mer närvarande än Sverige. Var är Sverige någonstans? Det existerar här inom vissa gränser. Var finns Guds rike någonstans? Överallt. Var finns Guds rättfärdighet någonstans? Den finns vare sig i Kina eller Sovjetunionen, och ändå finns den där. Guds rättfärdighet finns i Sovjetunionen men inte i det socialistiska systemet. Den finns likväl i landet som ett erbjudande från Gud till varje sovjetmedborgare att genom tron frälsas och födas in i ett Guds rike med det nya Jerusalem som huvudstad.

Församlingen är idealet

Det handlar om att bejaka Guds rikes realiteter genom att bekänna att Jesus är Herre och sedan ge honom tronplatsen i sitt eget liv. Har det skett kan man analysera vad bibeln menar då den talar om rättfärdighet och frid. Det heter att Gud icke är oordningens Gud, utan fridens Gud.

Här är det inte frågan om kaos, utan kosmos. Det är frågan om en gudomlig ordning som upprättas genom evangelium. Den här rättfärdigheten skall inte bara förkroppsligas i en kommande tidsålder. Den skall synliggöras i de heliga på jorden i tiden, bl a i det församlingsideal som byggs upp genom Ordet och Anden, då alla orättvisor är utjämnade. Den rättfärdighet som tar sig synligt uttryck i de heligas samfund leder icke till ett samfund uppbyggt av skräck, angiveri, övergrepp och maktfullkomlighet. Kärleken visar sig i gärning, i att man älskar bröderna!

Vad har då kyrkan gjort?

Vad har då kyrkan gjort med Guds rättfärdighet? I stället för att bli det församlingen skulle vara, har den övertagit det profana samhällets system och idéer, ekonomier och ideologier, inspirationer och maktinstrument och byggt upp en maktsfär som till sitt väsen är exakt lika den som är rådande i världen. Så har man gett denna apparat ett religiöst förtecken och kallat det statskyrka, frikyrka eller något ännu finare. Man kan kalla det Missions-,

Baptist-, Pingstkyrka eller Maranatem-pel. Allt är lika galet.

Vad skall församlingen då göra? Den skall proklamera Guds rike lika rastlöst som lärjungarna gjorde det. Det var bråttomt. För att evangelium skulle bli känt av varje jude innan tidsåldern slutade och en ny började, proklamerade Jesus själv: "Guds rike är nära". Så sände han ut sina lärjungar över hela landet.

Guds rike måste också legitimera sig, och det skedde särskilda manifestationer. De sjuka blev helade. Men det var inga maktmedvetna och överlägsna individer som kom in i hemmen och arrangerade kampanjer. Det var hungriga människor som på grund av sin fysiska begränsning var tvungna att överlämna sig åt andra människor. De gick in i husen, hälsade dem med "Frid", och blev de då mottagna, så fick människorna deras frid. Då blev de bjudna på mat och betalade på det sättet med att alla sjuka i huset blev botade.

Alla fick chansen

Så drog dessa människor rastlöst ut över landet för att alla skulle nås av budskapet: "Guds rike är nära". Alla fick chansen att bejaka eller förneka budskapet, öppna sig

Bibeln utgör inget fredsavtal mellan församlingen och världen i skön förening

eller stänga sig. Då nationen sagt sitt sista ord, avslutade Jesus sin predikogärning i Israel med ett avskedsmöte som vi ännu hör ekot av. Han stod utanför huvudstaden Jerusalem och grät, och hans tårar föll blytunga ner till jorden. Han var skakad: "O, att idag också du hade insett vad som tjänade din frid, men nu är det fördolat för dina ögon". Så berättade han vad som skulle komma.

Tron har sina konsekvenser och leder till sitt fördärv, men observera att otron också har sina konsekvenser och leder till sitt fördärv.

O, du tidsålders furste, det enda du har, det är stoft och döda kroppar! Till sist har du bara åteln! Där den döda kroppen är, dit skall rovfåglarna församla sig. Vad har du för någonting annat än en död kyrka? Men Jesus Kristus har levande människor, som har besegrat världen, Halleluja!

Skulle det nu så vara att vi utsätts för förföljelse ända till döds, vad får då denne världens furste för det? Han får stoftet som skall återlämnas till jorden, men det

kan han ju så gärna få. En normal människa vill inte ha en död kropp. Vi som lever vill inte känna likstank och leva i en sådan miljö. Det vill egentligen inte denna världens furste heller, men han har ingenting annat att ta.

Denne världens furste

Denne världens furste kan bara förstöra men aldrig skapa någonting nytt. Allt det han får under sitt inflytande förstörs, reduceras och fördärvas. Därför är han avundsjuk på Guds folk, som genom tron ständigt skapar någonting nytt. De blir visserligen äldre och äldre och deras jordiska stofthus nedbrytes, men de förnyas ändå dagligen i sin livsande.

Detta kan han inte, denna världens furste, tåla. Han vill helst se alla som en hop gamlingar: utslitna, orkeslösa, vankelmotiga och vanmäktiga kristna. Men då han utsätter dessa kristna för sina attacker, ser det ändå bara ut som om de blir gladare och gladare. Mitt i förföljelsen hoppar de av fröjd och lovar Gud. Där andra ropar "ack och ve", ropar Guds folk "tack och lov".

Guds vilja är att vår kropp skall bli ett tempel för den helige Ande. Därför befrias vi från demonernas inflytande. En sant troende människa kan aldrig vara besatt av demoner. Man kan vara influerad och plågad men aldrig besatt, därför att är man under blodets inflytande befinner man sig på ett fridlyst område, dit inga onda andefurstar tränger sig in.

Lärjungarnas uppgift var att skynda åstad, dra ut över hela Israel och ge varenda en möjlighet att välja rike — Guds rike. På samma sätt har församlingen i varje tidsålder verkat rastlöst, därför att varje generation lever bara en mycket kort period. Varje generation måste bli fulltalig.

Det är inte tid att bygga institutioner, kyrkor, monument, seminarier och universitet. Guds församling skall proklamera Guds rike och legitimera Guds rike genom tecken och under. Församlingen skall undervisa, så att människor får höra om Guds rikes realiteter.

Vi har inga banker

Lärjungarna skulle göra Guds rike känt på flera sätt, men inte med mänskliga maktmedel, med svärdet vid sin sida, med penningpungen vid sitt bälte eller med ränseln på sin rygg. Man skulle ta ett steg i tro till Gud och räkna med honom.

Vi har inga banker bakom oss så att vi kan erbjuda människorna ekonomiska eller sociala lösningar på deras problem. Vi har inget svärd med oss så att vi kan kämpa för rättfärdigheten med våld. Vi har ingen ränsel, ingen penningpung, inte två par skor och inte två mantlar. Därför har vi inte råd att vara utan Guds välsignelse. Vi kan inte samla på oss symboler och maktinstrument. Svärdet är symbolen för den världsliga makten, penningpungen på den

världsliga ekonomin och ränseln bilden på samhällsordningen, när det gäller att magasinera och lagra.

Vi kan inte komma med 100 000:— och säga att nu skall vi bygga ett sjukhus så att alla kan få sjukvård. Säkerligen skulle det behövas många sjukhus, så att alla kunde få läkarvård. Det är väl frågan om inte jorden håller på att utvecklas till ett globalt hospital.

Då evangelium kom till denna värld var det först och främst för att hela och frälsa. I varje generation skulle budskapet ut till varenda människa. Det skulle inte läsas in i institutioner, i sakrala hus, i prästerliga akter eller i hierarkier. Det skulle inte byggas upp på dogmatik och doktriner. Det skulle levas ut i alla sammanhang och proklameras på gator och torg. Det som viskades i kamrarna skulle ropas ut på taken. Ingen generation fick uppgiften att bygga några institutioner för nästa generation eller ta emot några traditioner för att tradera det vidare. Varje generation skulle börja nollställd med samma möjlighet att mottaga frälsningens budskap.

Det korta perspektivet

Jag blir så gripen när jag tänker på detta. Den sista generationen kristna kommer att göra samma erfarenhet som de första kristna. För att Guds rike skall nås ut i hela världen måste de kristna få det korta perspektivet. Man får inte tid med någonting annat än att proklamera Guds rike. Det heter: "Evangelium om Guds rike", icke om församlingen, icke om den karismatiska rörelsen eller om ekumeniken.

Evangelium om Guds rike skall predikas för hela världen, sedan skall änden komma. Vad vi skall göra är att handla på Herrens befallning till varje generation: "Se till att skaran blir fulltalig!" Då skaran är fulltalig i vår generation, som förmodligen är den sista, skall man utbrista i himmelen: "Amen".

Då är epilogen till Apostlagärningarna skriven. Den är inte skriven ännu. Det finns ännu ett blad som skall läggas till från Sverige denna dag. Det skall bli intressant att se hur den kommer att se ut. När vi kommer hem till Jesus skall vi få se det.

Rätt vad det är avblåses striden och vi flyttar hem. Medan vi är på väg upp händer det någonting märkligt i lufthimmelen. Satan kastas ner på jorden. När bruden kommer upp dit Jesus har gått ner, kan sattan och hans anhang inte längre stanna. Hans område reduceras ytterligare och begränsas till jorden. Så komprimeras ondskan på jorden när församlingen är borta och Satan kommit ner.

Medan vi är på väg upp utbrister hela församlingen i triumf och ropar: "Du död, var är din udd; du död, var är din seger?" Då är också dödens makt totalt besegrad. De som har del i den första uppståndelsen har ingen del i den andra döden.

Då skall vi gå in i himmelen för att möta

alla de heliga som har församlats hos Jesus. Då skall vi börja vår nya samvaro med brödsbrytelse. Vi skall ha brödsbrytelse i 5 miljoner år. Där gäller inte längre några tidsbegrepp. På ett fullkomligt sätt skall vi lova Gud utan brist, utan defekter och begränsningar.

Församlingens uppgift var inte att bygga in sig i världen utan att tåga ut ur den. Bibelns var inget reformprogram utan en evakueringsplan. Den var icke ett fredsavtal, färdigt att underskrivas av församlingen och världen i skön förening. Bibeln var en krigsförklaring. Jesus kom inte för att stifta frid med världen utan för att förklara totaft krig med den. Därför så är vi inkastade i denna strid ända till slutet.

Den som inte förstått detta måste bli frälst, annars kommer världen att sluka honom.

forts. fr. sid. 11

BENGT OCH ELENOR

sälja hantverk av olika slag och träskor. Och vi tror allt detta är genomförbart därför att Gud vill det.

— Men framförallt hoppas vi kunna förvandla Gärdshyttan till ett ställe där människor, både syskon och ofrälsta, kan få uppleva vila och ro. Och möta Gud. Här är som gjort för att ha konferenser och bibelskolor. Stora lokaler, och en fantastisk omgivning. Vi hälsar alla syskon välkomna hit! Här finns gott om arbete, men också gott om härlig syskongemenskap. Gud har gett oss den här platsen, nu gäller det för oss att förvalta den på rätt sätt och här måste alla känna sitt ansvar.

Bengt och Elenor hälsar alltså alla välkomna till Gärdshyttan för att på ort och ställe bekanta sig med platsen. Som bekant kommer årets sommarkonferens att hållas där och vi ska inte sticka under stol med att våra syskon, som kämpar där, behöver all hjälp de kan få. Framför allt genom förbön, men också på ett praktiskt och "handgripligt" sätt.

forts. fr. sid. 15

HÄRDARE TAG

gare ett år, tog det eld hos skolstyrelsen. Man författade ett argt brev till utbildningsdepartementet och undrade vad man skulle göra, eftersom det tydligen var möjligt att ändå hålla sitt barn hemma utan att befrielse medgivits, skrev man. Enligt skollagen kunde man hämta barnet till skolan med polis, men man tvekade.

I Stockholm beslöt skoldirektionen att skriva ett brev till utbildningsdepartementet och begära översyn av hemundervisningsparagrafen. Länsskolnämnden yttrade sig, instämde i frågan och utvecklade

den. Att undervisningen försiggick i en storfamilj var stötestenen för länsskolnämnden, som menade att hemundervisning var en enfamiljssak och inte ett familjekollektivets sak. Utvecklingen inom familjelivet har gjort en precisering av lagtexten erforderlig, så att gränsen mellan enskild skola och enskild undervisning i hemmet markeras, ansåg länsskolnämnden. Dessutom ville man få provningens innehåll klargjort. Även Skolöverstyrelsen yttrade sig och tyckte lika som länsskolnämnden.

Nu sitter det alltså en kommitté som skall utreda de här frågorna. Kommittén består av departementsrådet Staffan Edmar, ordf., riksdagsledamoten Ulla Ekelund och skolstyrelsens ordförande i Örebro Ingemar Karlsson.

I kommittédirektivet, som regeringen antagit, står det: "Med anledning av att det inträffat fall, där man med stöd av denna paragraf (om hemundervisning) åstadkommit en undervisning som måste anses komma mycket nära den undervisning som avses i 34 § skollagen (om privat skola), bör utredningen överväga, om de nuvarande reglerna för enskild undervisning bör omarbetas. Utredningen bör med förtur behandla denna fråga".

Varför är det nu så nödvändigt att klara definiera skillnaden mellan hemundervisning och enskild skola, frågar de maranataföräldrar som bedriver hemundervisning. Vad har föräldrarnas önskan att själva undervisa sina barn att göra med hur och var undervisningen bedrivs? Hur föräldrarna själva utformar undervisningen kan ju ingen myndighet ändå kontrollera.

Ett spetsigare instrument?

Om avsikten är att komma åt maranataföräldrarna, som kommittédirektivet indirekt anger, och skapa ett spetsigare instrument för samhället att ingripa, är ivern förståelig. Maranataföräldrarna har ju öppet talat om att de är mycket kritiska mot grundskolans läroplan och inte tänker följa den. Ifråga om hemundervisningen är samhällets kontrollmöjligheter begränsad till någon provning då och då i de allra viktiga basämnena läsning, räkning och skrivning. Ifråga om enskild skola uppställer samhället flera villkor såsom godkända läroböcker och lokaler, formellt kompetenta lärare och en godkänd läroplan. Där har länsskolnämnden också inspektorsrätt och all äga är förbjuden.

Regeringen bör nog betänka sig innan den kräver hårdare tag mot föräldrarna och mer insyn i hemmet. Det kan gå överlag som det gått i Norsjö, där myndigheterna förlorat all kontakt med föräldrar och barn. I ett demokratiskt samhälle som Sverige vore det därför onaturligt och olyckligt om lagstiftningen skulle gå i restriktivare riktning. Det skulle bara leda till ett uppslitande ställningskrig. Ingen bör tro att föräldrarnas övertygelse släpper, bara för att någon hotar med polis.

forts. fr. sid 5

MOT EN NY FÖRSAMLINGSORDNING

Bigotta ghetton

Medan allt detta utvecklas, kan samtidigt många kristna obekymrat samlas i små karismatiska grupper, smeka varandra i olika attraktioner, sjunga tillsammans, lyfta händerna, se fromma ut och bedriva en slags salongsverksamhet. Så skördas skärorna samtidigt som gränserna för ondskans möjligheter utvidgas.

Herren har inte kallat oss att leva i bigotta ghetton. Han har kallat oss att proklamera Guds rike med sådan kraft att det blir känt för alla människor. Det innebär att vi måste nå alla i alla sammanhang. Det enda sättet är att vi tar steget i riktning mot det ideal bibeln satt upp. Då vi börjar förkroppsliga tron, kommer vi att upptäcka var gränserna går mellan Guds rike och världen. Vi kommer då också att uppleva främlingskapets realiteter men samtidigt erfara den frimodighet, som den helige Ande alltid ger åt den som följer Lammet vart det går.

Låt oss vara vakande och bedjande så att vi får en profetisk vision. Vi måste kunna genomlysa attityderna och genomskåda alla fraserna om humanism och framåtskridande. Vi måste kunna avslöja krafterna, som opererar och uppenbara de hemligheter, som finns i Guds eget ord. Vi måste inte bara ange riktning för Guds folk utan också sätta upp vår förebild, Jesus Kristus, för vårt eget liv och följa honom i trohet.

Kampen total!

Låt oss göra klart för samhället att vi inte är en samling terrorister, som bedriver gerillaverksamhet. Vi är inte samhällsmostörtare, men vi är kristna med båda fötterna placerade på Nya Testamentets mark och med en klar och redovisad tro, som

förkroppsligar sig i historiskt väl kända samlevnadsformer. Vi vill rehabilitera familjen. Vi vill återerövra familjeauktoriteten och ge barnen ett tryggt och gott hem. Kampen är total.

Nu bryter vi upp från hela välfärdssystemet och etablerar oss i grupper, som samlas närmare varandra i storfamiljer. Vi tar personligt ansvar för vår livsmiljö och sänker radikalt vår standard. Vi säger nej till erbjudanden och löften, som samhället ger oss. Så gör vi klart för samhället att vårt kapital utgörs av våra händer och vår hjärna. Gud har givit oss hjärnan att tänka med. Vi är hela människor.

När vi kastar ifrån oss de stöttor vi intill idag har varit beroende av, börjar vi en ny vandring i ett alltmer beroende av Jesus Kristus. Då kommer vi att vara med om Guds under i vardagen, och det kommer att bli frälsningsmöten av en helt annan karaktär än tidigare. Det är inte säkert att det blir på söndagskvällen som vanligt klockan 6 i ett annonserat möte. Det kan bli på måndagsförmiddagen, när vi är ute och säljer, tvättar fönster eller utför annat arbete bland människorna. I deras vardag är de ogardade, och när de osökt möter någon som kan avlägga vittnesbördet om Jesus Kristus blir det frälsningsmöten i stugorna, på offentliga platser och i kommunikationsmedlen, därför att den som tar med sig budskapet om Jesus Kristus in i vardagen är alltid redo att peka på Jesus Kristus.

Låt oss lägga av alla kyrkliga mönster och ideal och i stället söka våra förebilder i Nya Testamentets värld. Vi lever i Andens tidsålder och Anden vill ha vårt hjärta, våra händer, våra fötter och vår tid. Anden vill bruka oss både om vi är tillsammans med många eller om vi är ensamma. Vi utgör en obruten kedja av människor, som tjänar och lever och verkar i Anden.

Religionsfrihet bara för kyrkan

Sluta tro att officiella institutioner skall vara välvilligt inställda! Räkna inte heller med religionsfriheten som en självklar sak! Religionsfriheten är given åt kyrkan, därför att det är kyrkan som har förhandlat sig till religionsfrihet, och friheten är därför också begränsad till kyrkligt guds-

tjänstväsande, den kyrkliga verksamhet som det etablerade samhället erkänner.

I missionsbefallningen gäller andra ideal och en helt annan målsättning. Jesus frågar i missionsbefallningen inte efter religionsfrihetsbegreppet och nämner inte heller något om järnridå, bamburidå eller ekonomisk ridå. I missionsbefallningen heter det bara: "Gån ut i hela världen och gören alla folk till mina lärjungar". Missionsbefallningen spränger alla våra regelsystem och gränser.

Vi skall göra som Jesus gjorde. Han ställde sig på tempelplatsen den sista dagen i högtiden och ropade ut: "Om någon törstar..." Ingen hade givit honom tillstånd att stå där. Men han stod där ändå utan att vara annonserad och ropade ut till folket med sitt budskap. Vem hade givit honom fullmakt att gå in i templet och röja? Det var ingen annan utom Fadern.

Deras samveten på vår sida

Vem har då givit oss fullmakt att predika om inte han som sade: "Mig är given all makt i himmel och på jord, gån förden-skull..." Var skall vi predika? Överallt! När skall vi predika? Alltid! Hur skall vi predika? På alla möjliga sätt, genom ord, handlingar, manifestationer, rop och sång! Vi skall predika på alla sätt. Det blir inga konventionella möten. Människor kommer att säga att vi är galna, men de kommer att känna kraften och livet. Människorna kommer då också att ge livet och sanningen rätt, för mitt i allt kommer en sak att återstå. Deras samveten kommer att vara på vår sida. De måste erkänna att Guds ord har rätt på grund av deras egen erfarenhet.

Låt oss lämna konventionella kyrkliga mönster och beteenden bakom oss! Ordna guds-tjänster skall vi givetvis ha i den mån som det är nödvändigt, men vi får inte begränsa gudsriket till vissa tider och platser. Vi skall predika Guds rike alltid och all-städes och därigenom göra det känt för alla människor i alla skikt, överallt och i alla tider, därför att Jesus kommer. I den uppgiften har alla sitt ansvar. Ingen bör lämnas utanför som förbrukad eller pensionerad. Lev i förnyelsen, och Gud kommer att använda varenda en i sin underbara tjänst!

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRÖNT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen

I redaktionen: Lars O. Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen.

Prenumerationspriser är: Helår 45:-, Halvår 23:-, Kvartal 12:-. Lösnummer 3:-. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". O.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag, vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel: 08/23 52 30

Postgiro: 57 16 20 4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel: 08/23 52 30

Postgiro: 44 10 05 6

GAMLA BRO, servering

PILGRIMSBODEN

PILGRIMSHEM, gästström

KLARA TONER, bok- och musikaffär

Gamla Brogatan 27, Stockholm

Postadress: Box 344

101 24 Stockholm

Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen...

Tel. 08/21 55 87

(automatisk tele-svarare)

Tryck: Pilgrim Press, Stockholm 1980

Radio MARANATA

SÄNDNINGSTIDER:
(Mars 1980)

STOCKHOLM

88MHz
Tis, tor kl. 08.30—08.45
kl. 20.30—21.00
Ons kl. 23.00—24.00
Fre kl. 20.30—21.00
Lör kl. 22.30—23.00

GÖTEBORG

94,9 MHz
Ons kl. 22.00—23.00
Fre kl. 19.30—20.30

KUMLA

94,3 MHz
Mån, ons, fre kl. 20.30—21.30
Tis, tor, lör kl. 10.00—11.00

JÄRVA

91,2 MHz (Sthlm nordv.)
Mån, fre kl. 20.00—21.00
Sön kl. 22.00—23.00

JÖNKÖPING

98,5 MHz
Tis-fre kl. 20.00—21.00

KARLSTAD

92,2 MHz
Mån kl. 18.45—19.00
Ons, tors kl. 19.15—20.15
Tor kl. 21.15—21.30
Sön kl. 10.00—10.15

SANDVIKEN

89,9 MHz
Tis, tor kl. 19.00—20.00

Stöd radiomissionen pg 49 14 21 -4.

Beställ kassettband från RADIO MARANATA

Ämne: Religionsförföljelse, pris kr 45:—

- ☐ **Del I Häxpressen.** Handlar om pressetik och pressen som förföljare. Samtal med f d journalister, historiska tillbakablickar, reportage, satir och framtidsvision samt om Expressens chefredaktör Bo Strömstedt.
- ☐ **Del II Autentiska historiska rättegångsprotokoll har dramatiserats i tre korta laddade scener.** Intervjuer med advokat Lennart Hane, pingstpastor Björn Donnobauer, Hare Krishna-ledaren Jörgen Sundvall och Arne Imsen.
- ☐ **Del III Fördjupar problemet med myndigheterna som förföljare.** Medverkande: Pastor Björn Donnobauer, Järfälla Pingstförsamling, missionsföreståndare David Lagergren, Sv. Baptistsamfundet och Arne Imsen.

Sänd in din beställning till Klara Toners orderavdelning, Box 344, 10! 24 Stockholm, Tel. 08/23 52 35

Välkommen till

PÅSK- konferens i STOCKHOLM 1—7 april

Brosalen
G:a Brogatan 27
tel. 08/23 52 30

Tider:
Tisd 1 apr 19.30
Onsd 2 } 12 o. 19.30
Torsd 3 }
Långfred. 11,15 o. 19
Påskafton 16 o. 19
Påskdagen } 11, 15 o. 19
Annand. }

Medverkande:

ARNE IMSEN
GUNNO ANDERSSON
ERNST o. DORIS
HÖGLANDER
BO HÖGLANDER
IVAR JONSSON
HANS BRYNTE
PER-ARNE IMSEN

För information
och logi:
ring 08/23 52 30

Jesus är uppstånden!

Välkommen till Maranatafolkets sommarkonferens i

GÄRDSHYTTAN

13 km söder om Askersund, Närke.

12—20 juli

**Nu är det klart för
årets stora händelse!**

Hålltider:

Lörd 12 juli kl. 19.30

VÄLKOMST- o. VÄCKELSE-
MÖTE

Söndagar kl 11.15 o 19

SAMLING KRING GUDS ORD

Månd — lörd kl 19.30

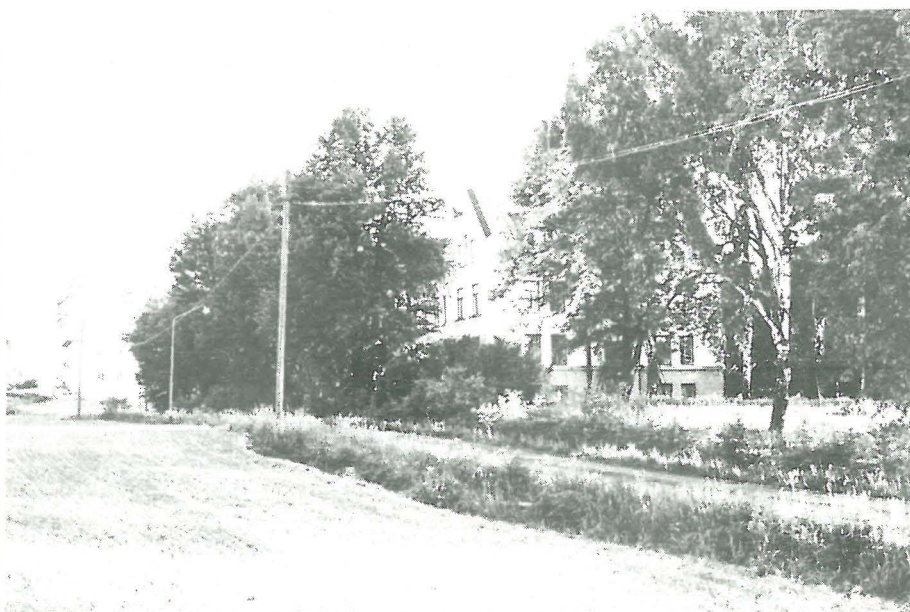
VÄCKELSEMÖTEN

Dagliga samlingar kl 8.30,
11.30 och 14.00

Inga fasta avgifter.

Men anmäl er i god tid!

Konferensledare
ARNE IMSEN

Gärdshyttans gård består av flera hus. Närmast syns huvudbyggnaden med matsalar, bostadsutrymmen och arbetslokaler. I bakgrunden syns det som skall bli Pilgrimshem.

Så här såg det ut invigningsdagen i höstas. Arne Imsen syns informera om framtidsplanerna i matsalen.

- Goda inkvarteringsmöjligheter
- Plats för tält och husvagnar
- Två stora matsalar
- Vacker natur
- Nära till Hargebaden

